

περίπτωση, με τον τρίτο λόγο ψέγεται η προσβαλλόμενη απόφαση για αντιφατική αιτιολογία και ειδικότερα διότι οι παραδοχές της, "ότι οι δυνάμειοι να τηρηθούν και μη (έναν ή περισσότεροι) λογαριασμοί με βάση τη σύμβαση πιστώσεως ανοικτού λογαριασμού εξακολουθούν να διατηρούν την αυτοτέλεια τους διακρινόμενοι σε λογαριασμούς που καλύπτονται με την εγγύηση και σε μη καλυπτόμενους με εγγύηση παρότι έκλεισαν" αντιφάσκουν με την παρατιθέμενη σ' αυτή (απόφαση) μερίζονα πρόταση και συγκεκριμένα με τις διατάξεις των άρθρων 669 ΕΝ. 361, 873, 874 ΑΚ, 112 ΕισΝΑΚ και 64 έως 67 του ΝΔ της 17-7/13-8-1923 "περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιριών", που ορίζουν ότι "οφείλονται μόνο το μέλλον να προκύψει κατάλοιπο κατά το οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού". Σύμφωνα με τα προεκτεθέντα ο ως άνω λόγος από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ είναι απαράδεκτος, αφού η επικαλούμενη αντίφαση δεν αφορά στην παράθεση των ουσιωδών περιστατικών, εκείνων δηλαδή που ανήκουν στο πραγματικό του εραμμοσθέντος ουσιαστικού κανόνος δικαίου.

Όπως συνάγεται από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 106, 216 § 1, 335, 337, 338 και 559 αριθ. 1 και 8 ΚΠολΔ, η επίκληση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου δεν είναι στοιχείο της αγωγής ούτε και δεσμεύει το δικαστήριο ο νομικός χαρακτηρισμός που δίδεται υπό του διαδικού, διότι το δικαστήριο εφαρμόζει αυτεπαγγέλτως τον νόμο, προσδίδοντας στην επικαλούμενη με την αγωγή έννομη σχέση τον προσήκοντα νομικό χαρακτηρισμό και την υπάγει στον προσήκοντα κανόνα δικαίου, με βάση την ιστορική βάση και το αίτημα της αγωγής. Επομένως, δεν ιδρύεται κατ' αρχήν ο από τον αριθμό 559 αριθ.8 ΚΠολΔ, λόγος αναιρέσεως στην περίπτωση που το δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη του όλα τα επικαλούμενα στην αγωγή περιστατικά, καταλήγει σε διαφορετικό νομικό συμπέρασμα από εκείνο του διαδικού. Αντιθέτως όμως ιδρύονται λόγοι αναιρέσεως, αφενός από το άρθρο 559 αριθ.1, στην περίπτωση εσφαλμένης υπαγωγής στον προσήκοντα κανόνα των πραγματικών περιστατικών που δέχεται το δικαστήριο ότι συνιστούν την ιστορική βάση της αγωγής, αφετέρου και από τον αριθμό 8, όταν το δικαστήριο έλαβε υπόψη του γεγονότα μη διαλαμβανόμενα στην αγωγή και αυτά επιδρούν στην κρίση για το νόμο βάσιμο, καθόσον τότε πρόκειται περί προσθήκης αυτεπαγγέλτως βάσης αγωγής χωρίς να την έχει επικαλεσθεί ο ενάγων (ΑΠ 952/2000).

Στην προκειμένη περίπτωση, η αναρρέσειουσα με τον δεύτερο λόγο, από τον αριθ. 8 περ. α' του άρθρου 559 ΚΠολΔ, μέμφεται το Εφετείο, διότι, ενώ η αναρρέσειβλητη με την ένδικη από 13.08.2009 αγωγή της ζήτησε να αναγνωρισθεί, ότι οι αναφερόμενοι σ' αυτή (αγωγή) όροι της επίδικης σύμβασης αλληλογράφου λογαριασμού και των προσθετων (αυξητικών) πράξεων αυτής είναι άκυροι λόγω της αντίθεσης τους στο άρθρο 2 ν. 2251/1994 και ότι δεν οφείλει το ποσό των 43.279,90 ευρώ, άλλως το ποσό των 41.932,35 ευρώ που αναφέρεται στο από 21.7.2009 αντίγραφο κίνησης λογαριασμού, εν τούτοις αυτό (Εφετείο) "δέχθηκε, ερμήνευσε και εφάρμοσε πράγματα που δεν προτάθηκαν και συγκεκριμένα τις διατάξεις των άρθρων 47, 64, 67 του Ν.Δ 17-7/13-8-1923, 112 Εισ.ΝΑΚ και 361, 436, 438 ΑΚ οι οποίες δεν τυγχάνουν εφαρμογής στις διατάξεις του ν.2251/1994". Όπως προκύπτει από την επισκόπηση της ένδικης αγωγής, στο δικύγραφο της περιεχεται, πέραν του ως άνω αιτήματος για αναγνώριση των επίδικων όρων ως άκυρων κατ' άρθρο 2 ν. 2251/1994, το οποίο με την πρωτόδικη απόφαση απαρρήθη ως αλυσιτελής, δεδομένου ότι οι εγγυητές τραπεζικής πίστωσης δεν εμπιπτόν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου αυτού, και αίτημα για αναγνώριση ότι η ενάγουσα δεν οφείλει τα πιο πάνω ποσά για το λόγο ότι αυτά δεν καλύπτονται, σύμφωνα με τα αναφερόμενα πραγματικά περιστατικά, από την εκ μέρους της δοθείσα εγγύηση. Με βάση το περιεχόμενο και το εν λόγω αίτημα της αγωγής το Εφετείο, με την εφαρμογή των πιο πάνω

διατάξεων δεν υπέπεσε στην επικαλούμενη αναιρετική πλημμέλεια, αφού δεν έλαβε υπόψη του γεγονότα μη διαλαμβανόμενα στην αγωγή, τα οποία να επιδρούν στην κρίση του για το νόμο βάσιμο αυτής.

Συνεπώς, ο ως άνω λόγος είναι αβάσιμος.

Κατ' ακολουθίαν, μη υπάρχοντος άλλου λόγου προς έρευνα, πρέπει να απορριφθεί η ένδικη αίτηση αναρέσεως, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναρρέσειουσα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο και να καταδικαστεί αυτή ως ηττώμενη στα δικαστικά έξοδα της αναρρέσειβλητης (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 30 Απριλίου 2015 αίτηση της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "... " για ανάρρηση της υπ' αριθμ. 9/2015 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναρρέσειουσα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο και

Καταδικάζει την αναρρέσειουσα στα δικαστικά έξοδα της αναρρέσειβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 25 Απριλίου 2017.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 1η Φεβρουαρίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ